

PODZIM#2022

OSMÁČEK

ŠKOLNÍ NOVINY

TÉMA: CESTOVÁNÍ

UVNITŘ:

ROZHOVOR, POEZIE, ZÁBAVA,
ZAJÍMAVOSTI

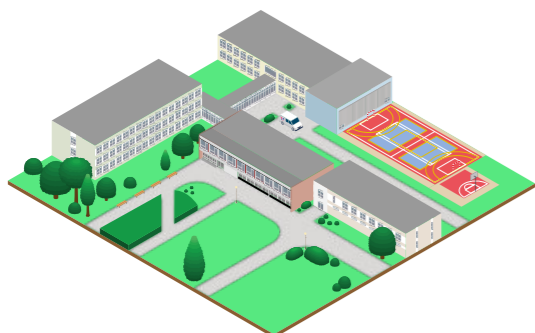

Pokračujeme!

Nadále hledáme dopisovatele a spolupracovníky, pravidelné i příležitostné, z 1. i 2. Stupně, amatérské fotografy a výtvarníky, každého, kdo se chce podílet na obsahu našeho školního časopisu.

Přijďte mezi nás!

Uvítáme i nápady, náměty na zajímavé články.

Editorial

Píšeme o všem, co se týká naší školy, žáků, učitelů, vychovatelek a také kuchařek.

Vážení čtenáři, tématem čtvrtého čísla našeho časopisu **Osmáček** je cestování a jak si ho žáci užívají a tráví. Do práce na jednotlivých článcích se zapojili samotní žáci a projevili značný novinářský talent. Přejeme Vám příjemnou zábavu.

Obsah

3	Zajímavosti
4-6	Rozhovor
7-15	Téma: Cestování
16-17	Výtvarná galerie
18	Poezie
19	Cestopis

Štěstí

Víte, že si každoročně připomínáme týden štěstí?

Týden od 19. září do 25. září je označován jako SVĚTOVÝ TÝDEN ŠTĚSTÍ, dokonce existují i různé průzkumy, které ověřují, zda jsou lidé ve své zemi šťastní. Úplné prvenství si drží již čtvrtým rokem Norsko, ale ani u nás v Česku štěstí rozhodně nechybí. Ze 149 zemí, jež se do průzkumu zapojily, Česku patří 18. místo. To je nepochybně moc hezké.

Ale co je to vlastně štěstí? Jak se k němu dostanu? Proč mám leckdy pocit, že někdo má více štěstí než já? Určitě každý z nás se jistě nad některou z těchto otázek zamyslel. Co ale vlastně znamená štěstí? Samotné slovo štěstí je velmi choulostivé. Má více významů. Používá se například ve slovním spojení „Ty máš

ale štěstí!“ To znamená skvělou souhru okolností nebo milých náhod. Užívá se i ve významu, že je člověk šťastný. To znamená, že je spokojený a je mu fajn. Oba významy spolu zaručeně souvisejí. Jak tedy ale dosáhnout toho, aby byl člověk častěji a více šťastný? Průzkumy říkají, že štěstí je

dáno osudem a nic se s tím nedá dělat, ale jiní naopak tvrdí, že si ho tvoříme sami. Já bych se asi přiklonil k velké známému přísloví „Každý svého štěstí strůjce.“ Nejkrásnější je, když jsme spokojeni sami se sebou a každý den své štěstí objevujeme.

Jan Kopecký, IX. B

Den pro dětskou knihu

Městské knihovny připravují pro dětské čtenáře nejrůznější akce, projekty, besedy i výstavy, aby podpořily rozvoj dětského čtenářství, abychom my děti měly možnost seznámit se s novými, především kvalitními knihami, aby četba patřila stále mezi zajímavé aktivity mladších i starších dětí, ale i dospělých. Prostřednictvím vyhlášené soutěže Velké vědomostní zápolení máme možnost objevit nové knihy, seznámit se podrobně s ukázkou nabízené knihy. Víte, co to ale znamená? Většina z nás si chce pak knihu vypůjčit nebo koupit a přečíst ji celou. A to je hlavní cíl všech knihoven, které pro své čtenáře knihy vybírají. Od roku 2006 se pravidelně a pečlivě knihy do soutěže připravují. Letos i naši spolužáci z IX. B mají zajištěnou účast na setkání s ostatními školami

a budou společně porovnávat získané informace z přečtených ukázek.

Jan Kopecký, Matěj Petrlík,
Petr Vysloužil, IX. B

Vladimír Fialka:

Pomáhal jsem obnovit značky na čtyřiceti kilometrech turistických tras

Cestování, podstatné jméno rodu středního, vzor stavení... Největší cestovatelka učitelského sboru Blanka Beckertová, kterou jsme v Osmáčku již představili, si nejspíš představí Himálaje. Bezesporu nejvíc se do naší školy nacestuje paní učitelka Alena Zákutná, která každý pracovní den ujede za svými žáky 100 kilometrů, to je přes dvacet tisíc kilometrů ročně. Fyzikář Karel Beneš si pod cestováním asi představí nejmíň dráhy planet kolem Slunce anebo raději galaxie vzdálené stovky světelných let. A co třeba náš pan vrátný Vladimír Fialka? Ten si jistě jako správný člen Klubu českých turistů vybaví pěší výlet po vlasti. Pana Fialky jsme se zeptali:

Co Vás přivedlo právě k turistice?

Určitě to byli moji rodiče, se kterými jsem se vydával na první procházky a výlety. Cílem našich procházek bývala Kampa, Stromovka, Štřelecký ostrov, divoké Šárecké údolí, trojská ZOO i Petřín a jeho rozhledna. Mimo Prahu jsme se vypravovali vlakem na hrady a zámky. Pěší chůze mne oslovovala už jako malého kluka.

Jak tehdy vypadalo Vaše outdoorové oblečení a vybavení?

Za mého dětství žádný výběr nebyl. Řešily to tepláky s vytačenými koleny a kapsičkou na zadku pro kapesník. Jednou maminka přinesla domů i holčičí manšestráky medové barvy se zipem na boku. Pro mě jako pro kluka to byla hrozná věc! Na nohou tenisky nebo kecky, později pohorky. Na

kratší výlet chlebník, na túru batoh.

Už šestým rokem pak pracujete na naší škole jako vrátný. Jste takový solidní, hodný. Uměl jste vůbec někdy zlobit?

Samozřejmě. Já zlobil už ve školce. To se psala šedesátá léta minulého století. Jsem z Prahy a s paní učitelkou se pravidelně chodilo na pražský Žofín. Cestou jsme se všichni museli držet provázku, abychom se v rušném pražském provozu nepoztráceli. V té době to bylo pro malé děti normální. Na Žofíně byly prolézačky, houpačky a pískoviště. Paní učitelky nám daly volno na hraní a já si s kamarádem našel mnohem lepší zábavu. U laviček jsme nasbírali nedopalky a vyhořelé sirky a propašovali do školky. Při odpoledním klidu jsme na lehátkách pod příkrývkou z nedopalků a si-

rek vyráběli autíčka a figurky. Trest nás neminul. Na chodbě v mezipatře stála palanda, kam provinilec musel jít za trest odpočívat až do konce poledního klidu. Navíc tam byl závěs, který za námi paní učitelka zatáhla, čímž nás vylčenovala z kolektivu a pro ostatní jsme byli výstrahou.

Ale to je nevinné... Nic dobrodružnějšího jste nevyváděl?

O prázdninách jsme jezdili s rodiči na vesnici, kde stál polorozpadlý zámek. Běhal jsem s tamními kluky a vymýšleli jsme si různé zábavy. Pod zámkem byla síť podzemních chodeb, a tak jsme se rozhodli, že je půjdeme prozkoumat. Přestože byly částečně zasypané a my věděli, že tam nesmíme, zvědavost byla silnější. Lezli jsme všude, kam jen to šlo, občas i po bříše jsme prolézali uzoučké prostory. Všu-

dypřítomné nebezpečí zřícení stropů jsme si neuvědomovali. Později to na nás prasklo a nastal mazec!

Jak tenkrát vypadal ten mazec?

No, výprask mne minul, ale vyhubováno jsem dostal pořádně.

A jako starší kluk už jste byl vzorný...

Kdepak. To jsme zase zkoušeli s klukama kouřit cigarety za Národním divadlem, ve sklepení starého domu před demolicí... Tam, kde dneska stojí Nová scéna ND...

Vybavujete si své učitele?

Úplně před sebou vidím paní učitelku Ticháčkovou, jak nad námi pláče, lomí rukama a naříká: „Děti, děti, co z vás jenom bude!“ Na její upřímně starostlivý výraz v obličejích nikdy nezapomenu.

Postupně jsem se vypracoval na průměrného žáka a ještě později se vyučil strojním zámečnickem.

Zpátky k cestování. Vzpomínáte na svůj úplně nejdelší pochod? Kolik kilometrů jste tehdy ušel?

V osmdesátých letech jsem se vydal na známý pochod Praha-Prčice a zvolil trasu 42 km. To jsem ale neměl dělat. Po třiceti kilometrech, kdy už byla vidět věž prčického kostela, ale přesto ještě dost daleko, mně náhle došly síly. Nohy ztuhly a já přemýšlel, jak se svalím do příkopu u silnice mezi odpadlíky a budu čekat, až si mě někdo vyzvedne. Jen zbytky mé hrdosti mě přesvědčily, že musím jít dál. A tak jsem zatnul zuby, zalpil všechny puchýře, zmobilizoval poslední síly a do cíle se doslova dopotácel. V Prčicích na náměstí mé

tělo padlo do trávy a já si uvědomil, že člověk nemá přeceňovat své fyzické schopnosti. Měl by začít chodit pravidelně od krátkých vzdáleností a kilometry si přidávat postupně.

Mohl byste zrekapitulovat svá cestovatelská Nej?

Nejdál od České republiky na západ jsem byl v Portugalsku, na východ to byla Gruzie. Nejvyšším místem mého putování byla sopka Etna 3350 m. n. m. na Sicílii a na Slovensku Lomnický štít ve Vysokých Tatrách s výškou 2634 m. n. m.

A jak jste se dostal k českým turistům?

Od roku 1990 žiji v Lounech, kde jsem poznal manžele Chaloupkovy, vedoucí lounského Klubu českých turistů. Stal jsem se členem klubu, a tím došlo na pravidelnou turistiku na

Lounsku a na společná putování po Česku.

Naše vlast je protkána sítí turisticky značených cest. Vy se na tom značení také podílíte?

Uvádí se, že v ČR je vyznačeno 40 000 km turistických tras. Turistické značení má na starosti Klub českých turistů. Na území Ústeckého kraje máme 3 000 km tras a pro lounský okres za značení odpovídá vedoucí paní Olga Chaloupková, která má značkářské zkoušky. Podle nich se musí při značení dodržovat přísně daný postup. Já paní Chaloupkové chodím pomáhat s obnovováním značek, za letošek jsme po trasách nachodili přes 40 km...

Kolik kilometrů ujdete na výletech za rok?

Letos mám těch ušlých kilometrů ze zdravotních důvodů méně, ale bývalo to okolo 150 km za sezonu.

Jaký dopravní prostředek upřednostňujete?

Při cestách na výlety používám veřejnou dopravu, nejčastěji vlak. Dají se koupit jízdenky s různými výhodnými slevami. Asi nejvýhodnější, a to by mohlo zajímat rodiče našich žáků, je jednodenní síťová jízdenka DPÚK, která platí pro dvě dospělé osoby a čtyři děti. Za pouhých 240 Kč tak může všech šest libovolně cestovat po celý den kamkoliv po Ústeckém kraji. S jízdenkou lze kombinovat různé dopravní prostředky jako vlak, bus, loď, také lze na ni jet hromadnou dopravou v Ústí, Chomutově, Děčíně či Teplicích, a v této ceně je zahrnuta i cesta zpět.

Jsou místa, kam jezdíte obzvlášť rád?

Rád vzpomínám na slovenský Kriváň v Nízkých Tatrách, kde jsem byl na vojně. Dobře je mi v horách Lužických i Krušných. Pozitivně na mě zapůsobil hrad Bezděz nebo zámek Moritzburg u Drážďan, kde se točila slavná pohádka Popelka. Asi

nejraději ale navštěvuji rozhledny, ať už naše nebo ty příhraniční. Z řek mám bližší vztah k Želivce a její přehradě, kde jsem trávil prázdniny. Velmi rád mám Českosaské Švýcarsko a České středohoří, kde jsem vystoupal téměř na všechny kopce. Pouze kopec Milá mě ještě čeká. Každý kopec, ze kterého je vidět do širokého okolí, mám rád..

Co byste doporučil našim žákům?

Zkuste jednou nechat doma chytré telefony. Vypravte se někam vlakem nebo autobusem a pozorujte z okna přírodu. Uvidíte zajíce, srnky, poštolky. Při pěší cestě pak můžete potkat ještěrky, slepýše, ježky, užovky, u potoků vzácné černooranžové mloky... Zkuste například výlet na hrad a zámek v Bečově nad Teplou, kde je vystaven relikviář Svatého Maura. Tuto druhou nejcenější movitou památku ČR tam uvidíte z bezprostřední blízkosti, a je to nádhera!

Socha v Polsku

Letošní společné prázdninové putování s rodiči nás zavedlo až do Polska. Objevili jsme kolos!

Socha Krista Krále je největší socha na světě. Nachází se v Polsku ve městě Swiebodzin. Socha je vysoká 52 m a váží 440 tun. Autor sochy je Mirosław Kazimierz, který řekl, že postaví sochu Krista Krále. Lidé začali přispívat a vybralo se tolik peněz, že se socha stále zvětšovala a zvětšovala, až se z toho opravdu stala největší socha Krista Krále, na hlavě má dokonce pozlacenou korunu.

Moc se mi na tomto místě líbilo, krásný zážitek.

Tomáš Stárek, VII. B

Cestování za minulostí

Společně jako třída IX. B jsme se rozhodli zapojit se do projektu neziskové organizace Post Bellum s názvem Příběhy našich sousedů.

Nabízí se nám možnost získat nové informace, nové způsoby zpracování získaných poznatků, ba dokonce zúčastnit se i zážitkových workshopů, kde se naučíme, jak zacházet se zvukovou nahrávkou, jak vytipovat klíčové události života pamětníka, a věřím, že ještě mnoho dalšího. Velkou motivací je pro nás i prezentace v lounském divadle, kde pak výsledky našeho bádání představíme. A jaké úkoly nás čekají? Hledáme pamětníka, lounského rodáka, kterého bychom vyzpovídali, společně natočili jeho vzpomínky, navštívíme lounský archiv a seznámíme se, jak pracovat s dokumenty, jak zařadit historickou událost.

Tomáš Vodenka, IX. B

Pardubické sportovní okénko

Máte rádi sport? Já s bráchou jednoznačně ano!

Rozhodli jsme se proto, udělat si dvoudenní výlet do Pardubic, doprovázený basketbalovým utkáním a objevováním tamějších památek. Ve zdejší aréně se proti sobě utkaly týmy Česka a Bosny a Hercegoviny. Byla to úžasná podívaná! Dále nesměla chybět návštěva olympijského parku Na Špici, kde můžeme nalézt nádherná sportoviště či krásný výhled na řeku Labe.

Tomáš Vodenka, IX. B

Cestování časem

Jednoho krásného rána jsem šla jako každý den do školy. Byla ještě tma, a tak jsem toho moc neviděla, ale zničehonic za školou probliklo fialové světýlko.

Nevěnovala jsem tomu pozornost a šla jsem dál, ale to fialové světýlko zablikalo. Odhodlala jsem se přiblížit ke křoví, ve kterém to světlo blikalo. Natáhla jsem ruku a snažila se odhrnout větvičku, abych viděla, co to tam bliká. Jakmile jsem ale sáhla na keř, ocitla jsem se na Pátku.

Chvilku jsem stála a dívala se kolem sebe, protože to tam vypadalo úplně jinak než normálně. Hodně domů zmizelo. Krávy, které se tam pásly, tam nebyly, a nejdivnější bylo, že náš dům vypadal úplně jinak. Pak mi to došlo! Jsem v jiné době!

Vůbec jsem nemyslela na to, jak se dostanu zpátky a že bych tady klidně mohla zůstat už navždy. Hned jsem se totiž vydala k pátecké škole. Když už jsem ji spatřila a viděla, jak do ní chodí děti, tak jsem si řekla, že se do ní rozhodně musím podívat. Odhodlala jsem se vstoupit dovnitř.

Můj plán byl takový, že budu předstírat, že jsem jednou z nich. Když jsem vešla, byla jsem hrozně nervózní, ale věděla jsem, že tu někde musí být můj děda. Vyšla jsem se tedy za jednou učitelkou. Řekla jsem jí, že jsem tu nová a hledám Miroslava Plíška. Paní učitelka hned věděla, o koho se jedná. Nejdřív si mne prohlédla

a pak mě zavedla k němu do třídy.

Když jsme vstoupily mezi dveře, celá třída ztichla. Děda mi vždycky vyprávěl, že seděl úplně vzadu v lavici, a tak první místo, kam jsem se podívala, bylo právě tam. A opravdu... děda tam seděl! V tu chvíli jsem byla šťastná a nervózní zároveň – těšilo mě setkání s ním, ale zároveň jsem nevěděla, jak mu říct, kdo opravdu jsem, jeho vnučka z budoucí doby. Když na něj paní učitelka pokynula, aby za námi přišel, všechna radost náhle pominula a začala jsem být pořádně nervózní. Paní učitelka nás poslala na chodbu, abychom si tam v klidu mohli promluvit. Vůbec jsem nevěděla, jak začít. Nakonec jsem začala

s tím, že jsem jeho vzdálená sestřenice, a moc bych si přála, kdyby mi tu mohl na nové škole provést. Děda byl hned pro, protože jak jsem věděla z jeho vyprávění, učit se mu nikdy moc nechtělo a vždy využil každé příležitosti, jak se z něj vyvléct. Nejdříve mě zavedl do jídelny, tu měl nejraději. Cestou jsme si začali povídat nejdříve o něm a poté se dostala řeč na mě a můj život. Ze začátku jsem se vždy musela nad každou svojí odpovědí nejdřív pořádně zamyslet, ale pak už ze mě slova padala úplně sama. Bavilo mě vytvářet svůj vlastní životní příběh, samozřejmě trošičku zkraslený pro tehdejší dobu. Povídal jsem o mé skutečné rodině a přátelích, jen jsem vynechala, že taťka je vlastně jeho budoucí syn. S dědou jsme si hned výborně rozuměli. Bylo to moc fajn, a proto jsme si domluvili i po škole naše další setkání před zámkem. K tomu už však nakonec nedošlo, protože cestou ze školy na mě opět probliklo známé fialové světýlko a já se ocitla opět v mé době.

Do teďka nevím, jestli to bylo skutečné nebo ne, ale na toto setkání s dědou budu do konce života vzpomínat.

Káťa Plíšková, VII. A

Návštěva Vyšehradu

JÁ, společně s ostatními žáky třídy IX. B vyrazím na výlet do Prahy. Po nekončící cestě autobusem vystupujeme a jdeme na místo dění. Odsud naše kroky směřují na Vyšehrad, kvůli kterému sem všichni přijeli. Dovídáme se něco málo o historii a památkách v okolí hradu, a pak honem k samotné bazilice. Zde pohledy žáků hltají krásu budovy, zatímco pan průvodce se soustředí spíše na hřbitov vedle. Poté následuje bojovka, která prověří naše znalosti. Po zdárném vyplnění otázek přijde zasloužený rozchod na oběd a poté už jen cesta zpět do Loun. I takové cestování nám přináší radost, ale hlavně i nové poznatky a společné zážitky se spolužáky.

Tomáš Vodenka, IX. B

Do okolí Adršpašsko-teplických skal zve Eliška Krupková, IX. B

Dobrodružný výlet s překrásným výhledem nám poskytly Adršpašsko-teplické skály. Plno prolézaček mezi skalami nám umožnilo se cítit, tak trochu jako horolezci. Opravdu doporučuji se sem jet podívat. Řekla bych, že to je zatím nejkrásnější místo, které jsem v České republice navštívila. Přijedete se na tu krásu také podívat?

Léto na táboře

Tábor v Žerotíně nebyl jen tak obyčejné setkání dětí na letním táboře. Letos to byl ARMY TÁBOR 2022.

Co si představíte? Povinnosti, disciplína, řád. Určitě to tak je správně. Ale naše letní táborové setkání bylo úžasné! Hodně dobrodružství, zábavy, smíchu! Ale pravdou zůstává, že úplně pro každého by to asi ideální tábor nebyl. Ale pro nás všechny akce byly skvělé! Nejenže jsme plnili úkoly táborové olympiády, měli diskotéky nebo posezení u táborového ohně, ale připravené byly i akce neobvyklé jako např. Masterchef Žerotín nebo přepadení tábora. A co jsem přivezla? Úžasné zážitky, nová přátelství. A moc se těším na příští setkání. Nepojedete někdo příště se mnou?

Anička Beranová, VII. B

Čeká mě cesta do Maďarska

Už se hrozně těším do Maďarska! Pojedeme totiž do Gyóru.

Győr je krásné město s osvětlenými mosty, ruským kolem a nádhernými lázněmi. Také nesmím zapomenout na nádherné kostely a vynikající maďarská jídla. Myslím si, že tam pojedeme už někdy v tomto měsíci. Doufám, že ruské kolo uprostřed náměstí bude fungovat, protože je z něj úžasný výhled na celé město, které je v noci rozsvícené jako vánoční stromeček. Na lázně se těším asi nejvíce, protože tam jsou tobogány a vířící se kola vody. Snad budou mít v hotelu mé oblíbené jídlo, což jsou těstoviny nadržované kaštanem se sýrovou omáčkou.

Pavel Krob, VII. A

Lipno nad Vltavou

Konečně jsem se po třech letech zase vydal s rodinou na Lipno

Je tam hodně věcí co dělat jako například bobová dráha, aquapark nebo v dobrém počasí si můžete jít zaplavat do vodní nádrže. Také musíte vidět nádherný pohled ze

stezky v korunách stromů. Pro milovníky lega je celoročně otevřena výstava Lega. Rád bych všem tuto oblast doporučil k návštěvě.

Jan Kopecký, IX. B

Trosky

Každý si jistě představí hromadu kamenů, ale to je velká chyba, protože ve skutečnosti se jedná o historickou památku, vlastně udržovanou zříceninu dřívějšího hradu, který se jmenoval Trosky.

Už vstupní brána je zasazena do nádherné přírody, a to je jen malý zlomek toho, jaké krásy zde můžeme spatřit. Víte, co je dominantou této starobylé památky? Jsou to dvě věže Panna a Baba, ke kterým se podle legendy váže zajímavý, ale zá-

roveň strašidelný příběh. A navíc ještě z nejvyšších vyhlídkových ochozů uvidíte všechny skvosty Českého ráje.

Návštěva tohoto místa byla pro mě velmi poučná, mohu všem doporučit.

Karolína Khýnová, VII. B

ZÁKLADNÍ INFORMACE

Sloh: gotický

Výstavba: 14. století

Zánik: 17. století

Štavebník:
Ceněk z Vartenberka

Další majitelé:
Václav IV.
páni z Bergova
Zajícové z Hazmburka
Smiřičtí ze Smiřic
Lexové z Aehrenthalu

Šoučasný majitel:
Česká republika

Larpový tábor

Co takový název skrývá? Dračí doupe, letní tábor, kterého jsem se v létě zúčastnil a který se soustředil na Fantasy role play.

Bylo to místo, kde jsme si vytvořili své herní postavy, které se lišily svým charakterem nebo rasou.

Uprostřed lesa na herní ploše jsme měli absolutně volné ruce. Mohli jsme bojovat, obchodovat, něco postavit či jako potulní umělci i zpívat, a tím se rozvíjela spolupráce, zároveň se plnily různé úkoly, záhady. Tábor doporučuji všem, kteří mají rádi fantasy. Maximálně využijete vlastní možnosti, dokonce objevíte skryté schopnosti, které máte.

Lukáš Machač, IX. B

Prázdninové putování

Na začátku letošních prázdnin jsme byli s rodiči na výletě na zámku Orlík, zámek byl vystavěn v druhé polovině 13. století. Zaujalo mě, že je postaven na skále nad Orlickou přehradou. Moc se mi líbilo, že v zámku je přístav a může se plout parníkem po celé přehradě a představte si, že se tímto parníkem dá doplnout až na hrad Zvíkov.

Lucie Štruncová, VII. B

Fotbalový zápas

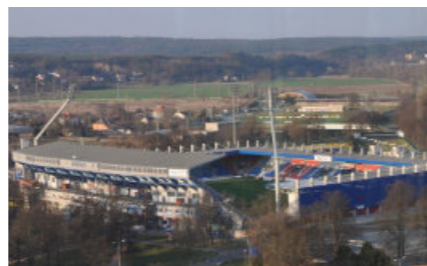
Poznáváte místo na obrázku? Možná ano, možná ne... Jedná se o plzeňský fotbalový stadion, který jsem společně s bráchou v létě navštívil.

Odehrával se zde velmi důležitý zápas pro všechny příznivce domácího týmu. Přijel sem za nimi až z dalekého Tiraspolu moldavský celek, hrát o postup do další kvalifikační fáze nejprestižnější klubové soutě-

že na světě. Ve vyprodaném stadionu panovala skvělá atmosféra a završit ji nemohlo nic jiného než výhra 2:1 pro Plzeň, a tím pádem pokračování v boji do Ligy mistrů.

Radim Vodenka, IX. B

Milešovka

Rád bych vás pozval na jednodenní výlet na nejvyšší horu Českého středohoří, a to Milešovku. Výšlap na vrchol je náročný a cesta hodně trnitá. Při pěkném počasí je rozhled přímo famózní a je vidět na míle daleko. Tuto procházku bych každému doporučil, jelikož Milešovka je blízko Loun a výlet tam je příjemný turistický zážitek.

Matěj Petrlík, IX. B

Nejlepší zážitek z letních prázdnin

Jeden z mých úplně nejlepších a nejužasnějších zážitků z letních prázdnin byla nepochybně a jednoznačně návštěva Jindřichohradeckých úzkokolejek.

Jedná se o úzkokolejnou trať, kde jezdí parní i motorové vlaky. Když pojedete historickým vlakem taženým parní lokomotivou, tak to pro vás bude nepopsatelný zážitek. Bude to projíždět nádhernou, ale přitom z většiny nedotčenou přírodou České Kanady. Toto místo je pro mě prostě uchvacující, nádherná příroda a lidé jsou zde velmi milí. Je to totiž magické místo, které nejde vyjádřit fotkami, videi, ale ani touto upoutávkou. Už jste zde někdy byli? Jestli ne, tak sem rozhodně vyražte, protože tohle musíte zažít na vlastní kůži.

Petr Vysloužil, IX. B

Úzkorozchodná dráha neboli úzkokolejná dráha (zkráceně úzkokolejka) je železniční, tramvajová nebo jiná (průmyslová, důlní, pozemní lanová) kolejová dráha s rozchodem menším než normálním (1435 mm).

Úzkorozchodné dráhy byly na konci 19. století a na počátku 20. století budovány všude tam, kde bylo třeba přepravovat větší množství těžkých nákladů, ale stavba železnice s normálním rozchodem by byla příliš nákladná; typicky např. ve velmi hornatých oblastech. Jako úzkokolejné byly budovány také tramvajové dráhy mnoha měst, například v Sudetech.
Zdroj: Wikipedie

VÝTVARNÁ GALERIE

▲ Marek Dittrich, VI. B

▼ Markéta Šprynarová, VI. B

▲ Nikola Šedivá, VII. A

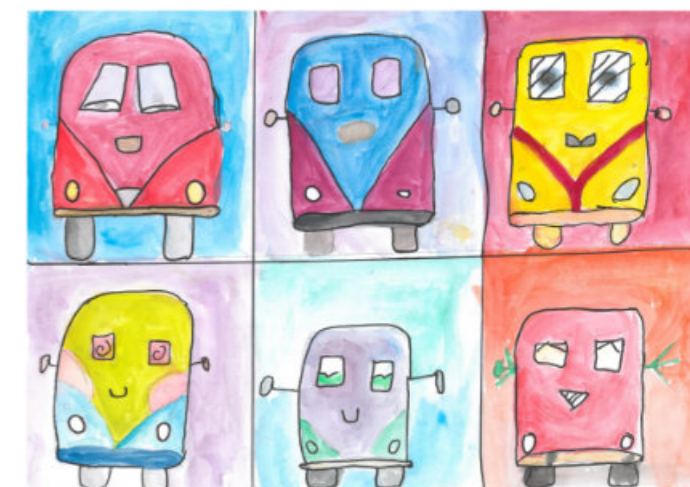
▲ Jasmína Musilová, VII. A

▼ Kristýna Kloučková, VII. A

▲ Eliška Žižková, VII. A

▼ Eliška Mráčková, VI. B

Autor: Radka Stehlíková 5. B

Praha

*Praha, Praha, to je město,
pro každého krásné místo.*

*Nad Vltavou Karlův most
starodávný je to skvost.*

*Pražský hrad tam stojí
rozhlíží se do okolí.*

*Na náměstí Václavském
je Václav na koni svém.*

Kolektiv třídy V. B

U moře

*Cestování to je hraní,
já cestuju bez váhání
autem, vlakem, letadlem,
rychle jedu za mořem.*

Moře, hory?

Co si vybrat?

Asi bych měl odpočívat.

*K moři spěchám jako drak,
letím vlakem přes oblak.*

Slunce pálí na kůži,

Už se těším do vody.

Autorský kolektiv VII. C

Letní úraz

*S rodinou šel jsem na
procházku.*

Můj život visel na vlásku.

*Měl jsem nohy nemotorné,
nebo možná nepozorné.*

*Zakopl jsem, upadl jsem,
rovnou přímo na zem.*

*Kotník mě moc bolel
a já jenom bulel.*

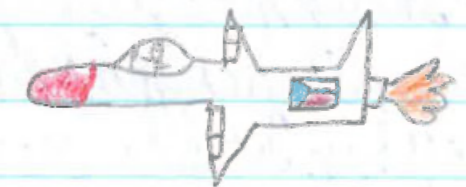
Tomáš Píkl, V. B

11. října.

Cestopis

*Když mi říkáš, co dělat o prázdninách, doporučo-
vat bych vám letěl někam na dovolenou.*

*Tamní do Španělska. Překvapuje mě, že i když
je Česko od Španělska hodně daleko, čas tam mají
na minutu přesně jak v Česku. Ve Španělsku
jsou hodně hodní a ochotní lidé, s kterými se
domluvíš i anglicky. Španělsko má zároveň
úchvátit svou nádhernou přírodou a krásně
čistým mořem. Také mě překvapilo, že ve
Španělsku je jediná poušť v celé Evropě.
Jestli jsi šel člověk, který má rád jídlo, ve
Španělsku mají bohatý výběr jídla. Takže!!!*

*Na dovolenou letím do
Španělska!*

Dan Škurek, V. B

www.8zsln.cz

info@8zsln.cz

+420 415 652 310

facebook.com/zslouny